

- (6) Evropská rada v březnu roku 2007 znovu potvrdila závazek Unie rozvíjet energii z obnovitelných zdrojů na úrovni celé Unie, a to potvrzením závazného cíle dosáhnout do roku 20 % podílu energie z obnovitelných zdrojů. Směrnice 2009/28/ES zavádí pro podporu energie z obnovitelných zdrojů společný rámec.
- (7) Je nezbytné stanovit konkrétnější opatření s cílem dosáhnout rozsáhlých a dosud nevyužitých možností úspor energie v případě budov a zmenšit značné rozdíly mezi výsledky členských států v tomto odvětví.
- (8) Opatření k dalšímu snižování energetické náročnosti budov by měla brát v úvahu klimatické a místní podmínky i mikroklima vnitřního prostředí a efektivnost nákladů. Tato opatření by neměla být v rozporu s jinými požadavky týkajícími se budov, např. požadavky na přístupnost, bezpečnost a plánované využití budovy.
- (9) Energetická náročnost budov by měla být vypočtena na základě metody, která se může na vnitrostátní a regionální úrovni lišit. Kromě tepelných vlastností zahrnuje další faktory, které hrají stále důležitější úlohu, např. zařízení pro vytápění a klimatizaci, využití energie z obnovitelných zdrojů, prvky pasivního vytápění a chlazení, stínění, kvalita vnitřního ovzduší, odpovídající denní světlo a návrh budovy. Metoda výpočtu energetické náročnosti by neměla být založena pouze na ročním období, ve kterém je nutno vytápět, ale měla by pokrývat roční energetickou náročnost budovy. Tato metoda by měla zohlednit stávající evropské normy.
- (10) Členské státy mají výhradní povinnost stanovit minimální požadavky na energetickou náročnost budov a prvků budov. Tyto minimální požadavky by měly být stanoveny za účelem dosažení nákladově optimální rovnováhy mezi investicemi a náklady na energii uspořené během životního cyklu budovy, aniž je tím dotčeno právo členských států stanovit minimální požadavky, které povedou k větší energetické účinnosti než nákladově optimální úrovně účinnosti. Měla by být stanovena možnost pravidelného přezkoumávání minimálních požadavků na energetickou náročnost budov ze strany členských států s ohledem na technický pokrok.
- (11) Cílem nákladově efektivních nebo nákladově optimálních úrovní energetické účinnosti může být v některých případech, například s ohledem na rozdíly v klimatu, odůvodněno stanovení nákladově efektivních nebo nákladově optimálních požadavků ze strany členských států týkajících se prvků budov, což v praxi omezí použití stavebních materiálů, které odpovídají normám stanoveným právními předpisy Unie, a to za předpokladu, že takovéto požadavky nebudou představovat neodůvodněnou překážku trhu.
- (12) Při stanovování požadavků na energetickou náročnost technických systémů budovy by členské státy měly ve vhodných případech, a je-li to možné, použít harmonizované nástroje, zejména zkušební metody, metody výpočtu a třídy energetické účinnosti zavedené na základě opatření, kterými se provádí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/125/ES ze dne 21. října 2009 o stanovení rámce pro určení požadavků na ekodesign výrobků spojených se spotřebou energie ⁽¹⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/30/EU ze dne 19. května 2010 o uvádění spotřeby energie a jiných zdrojů na energetických štítcích výrobků spojených se spotřebou energie a v normalizovaných informacích o výrobku ⁽²⁾, s cílem zajistit soudržnost se souvisejícími iniciativami a v možné míře minimalizovat potenciální roztržštění trhu.
- (13) Touto směrnicí nejsou dotčeny články 107 a 108 Smlouvy o fungování EU. Pojem „pobídky“ použitý v této směrnici by proto neměl být vykládán v tom smyslu, že představuje státní podporu.
- (14) Komise by měla stanovit srovnávací metodický rámec pro výpočet nákladově optimálních úrovní minimálních požadavků na energetickou náročnost. Členské státy by měly tento rámec použít ke srovnání výsledků s minimálními požadavky na energetickou náročnost, které přijaly. Pokud by došlo k výrazným nesrovnalostem mezi vypočtenými nákladově optimálními úrovněmi minimálních požadavků na energetickou náročnost a platnými minimálními požadavky na energetickou náročnost, tedy k 15 % překročení, měly by členské státy tento rozdíl odůvodnit nebo připravit odpovídající kroky ke snížení těchto nesrovnalostí. Odhadovaný ekonomický životní cyklus budovy nebo prvku budovy by měly určit členské státy, a to s přihlédnutím ke stávající praxi a ke zkušenostem z určování typických ekonomických životních cyklů. Výsledky tohoto srovnání a údaje použité k jejich dosažení by měly být pravidelně oznamovány Komisi. Tyto zprávy by měly Komisi umožnit posoudit pokrok členských států při dosahování nákladově optimálních úrovní minimálních požadavků na energetickou náročnost a podat o něm zprávu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 285, 31.10.2009, s. 10.

⁽²⁾ Viz strana 1 tomto čísle Úředního věstníku.

- (15) Budovy mají vliv na dlouhodobou spotřebu energie. Vzhledem k dlouhému cyklu renovace stávajících budov by proto nové a stávající budovy, které jsou předmětem větší renovace, měly splňovat minimální požadavky na energetickou náročnost přizpůsobené místnímu klimatu. Potenciál využití alternativních systémů dodávky energie obecně není v plné míře prozkoumán, a proto by se mělo uvážit použití alternativních systémů dodávky energie v případě nových budov bez ohledu na jejich velikost, a to v souladu se zásadou, že nejprve je třeba zajistit, aby energetické potřeby v případě vytápění a chlazení byly sníženy na nákladově optimální úroveň.
- (16) Větší renovace stávajících budov bez ohledu na jejich velikost představují příležitost k přijetí opatření ke snížení energetické náročnosti, která budou efektivní z hlediska nákladů. Z důvodu nákladové efektivnosti by mělo být možné omezit minimální požadavky na energetickou náročnost na ty renovované části, které jsou pro energetickou náročnost budovy nejdůležitější. Členské státy by měly mít možnost si zvolit, zda definují „větší renovaci“ na základě procentního podílu plochy obvodového pláště nebo na základě hodnoty budovy. Pokud se členské státy rozhodnou definovat větší renovaci na základě hodnoty budovy, lze použít například hodnotu stanovenou pojistně matematickou metodou nebo stávající hodnotu založenou na nákladech na rekonstrukci, s vyloučením hodnoty pozemku, na němž budova stojí.
- (17) Je třeba přijmout opatření s cílem zvýšit počet budov, které nejenže splňují současné minimální požadavky na energetickou náročnost, ale jsou i energeticky účinnější, čímž dojde ke snížení spotřeby energie i emisí oxidu uhličitého. Za tímto účelem by členské státy měly vypracovat vnitrostátní plány na zvýšení počtu budov s téměř nulovou spotřebou energie a pravidelně o těchto plánech předkládat zprávy Komisi.
- (18) Probíhá zavádění nebo přizpůsobování finančních nástrojů Unie a dalších opatření s cílem stimulovat opatření týkající se energetické účinnosti. Mezi tyto finanční nástroje na úrovni Unie patří mimo jiné nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1080/2006 ze dne 5. července 2006 o Evropském fondu pro regionální rozvoj⁽¹⁾, jež bylo pozměněno s cílem umožnit vyšší investice do energetické účinnosti budov; partnerství veřejného a soukromého sektoru v rámci iniciativy pro evropské energeticky účinné budovy za účelem podpory ekologicky šetrných technologií a rozvoje energeticky účinných systémů a materiálů v nových a renovovaných budovách; iniciativa ES a Evropské investiční banky (EIB) s názvem Iniciativa EU pro financování udržitelné energetiky, jejímž cílem je kromě jiného umožnit investice v oblasti energetické účinnosti, a fond Marguerite: Evropský fond 2020 pro energii, změnu klimatu a infrastrukturu, v jehož čele stojí Evropská investiční banka, směrnice Rady 2009/47/ES ze dne 5. května 2009, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o snížené sazby daně z přidané hodnoty⁽²⁾, nástroj strukturálních fondů a Fondu soudržnosti Jeremie (Společné evropské zdroje pro mikropodniky až středně velké podniky), nástroj efektivního využívání energie, rámcový program pro konkurenceschopnost a inovace, včetně programu Inteligentní energie – Evropa II zaměřeného konkrétně na odstraňování překážek trhu v souvislosti s energetickou účinností a energií z obnovitelných zdrojů, například prostřednictvím nástroje technické pomoci ELENA (evropská energetická pomoc na místní úrovni), Pakt primátorů, program pro podnikání a inovace, Program na podporu politiky informačních a komunikačních technologií na rok 2010 a sedmý rámcový program. Financování poskytuje rovněž Evropská banka pro obnovu a rozvoj s cílem stimulovat opatření v oblasti energetické účinnosti.
- (19) Finanční nástroje Unie by měly být využívány s cílem zajistit praktický účinek cílů této směrnice, aniž by tím však byla nahrazena vnitrostátní opatření. Měly by být využívány zejména pro poskytování vhodných a inovačních prostředků financování s cílem podnítit investice do opatření v oblasti energetické účinnosti. Mohly by hrát důležitou úlohu při vytváření celostátních, regionálních a místních fondů, nástrojů nebo mechanismů v oblasti energetické účinnosti, které poskytnou tyto možnosti financování vlastníkům soukromého majetku, malým a středním podnikům a společnostem poskytujícím služby energetické účinnosti.
- (20) S cílem poskytnout Komisi příslušné informace by členské státy měly vypracovat seznamy stávajících i navrhovaných opatření, včetně opatření finanční povahy, která podporují cíle této směrnice, a nejsou přitom touto směrnicí vyžadována. Stávající a navrhovaná opatření uvedená členskými státy mohou zahrnovat zejména opatření zaměřená na snížení stávajících právních překážek a překážek trhu a na podporu investic nebo jiných činností, jejichž cílem je zvýšit energetickou účinnost nových a stávajících budov, a která tak mohou případně přispět ke snížení energetické chudoby. Tato opatření by mohla zahrnovat bezplatnou či dotovanou technickou pomoc a poradenství, přímou státní podporu, dotované úvěry nebo úvěry s nízkým úrokem, granty a úvěrové záruky. Orgány veřejné moci a další instituce, které takováto opatření finanční povahy stanoví, by mohly jejich použití spojit s energetickou náročností a doporučeními uváděnými v certifikátech energetické náročnosti.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 210, 31.7.2006, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. L 116, 9.5.2009, s. 18.

- (21) Za účelem snížení zátěže členských států spojené s podáváním zpráv by mělo být možné zahrnout zprávy, které vyžaduje tato směrnice, do akčních plánů energetické účinnosti podle čl. 14 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/32/ES ze dne 5. dubna 2006 o energetické účinnosti u konečného uživatele a o energetických službách⁽¹⁾. Veřejný sektor ve všech členských státech by měl v oblasti energetické náročnosti budov hrát vedoucí úlohu, a proto by vnitrostátní plány měly stanovit náročnější cíle pro budovy, jež jsou využívány orgány veřejné moci.
- (22) Potenciálnímu kupujícímu nebo nájemci budovy nebo ucelené části budovy by prostřednictvím certifikátu energetické náročnosti měly být poskytnuty správné informace o energetické náročnosti budovy a praktické rady ohledně zlepšení této náročnosti. Informační kampaně mohou sloužit k tomu, aby byli vlastníci nebo nájemci dále pobízeni k dalšímu zlepšování energetické náročnosti svých budov nebo ucelených částí budov. Majitelé a nájemci komerčních budov by měli být pobízeni k výměně informací týkajících se skutečné spotřeby energie, aby bylo zajištěno, že jsou k dispozici všechny údaje pro přijetí informovaných rozhodnutí ohledně nezbytných zlepšení. Certifikát energetické náročnosti by také měl poskytnout informace o skutečném dopadu vytápění a chlazení na energetické potřeby budovy, na její spotřebu primární energie a na emise oxidu uhličitého.
- (23) Orgány veřejné moci by měly jít příkladem a usilovat o provedení doporučení uvedených v certifikátu energetické náročnosti. Členské státy by měly do svých národních plánů zahrnout opatření, jejichž cílem je podpořit orgány veřejné moci za účelem brzkého přijetí zlepšení v oblasti energetické náročnosti a pokud možno co nejdříve provést doporučení uvedená v certifikátu energetické náročnosti.
- (24) Budovy užívané orgány veřejné moci a budovy často navštěvované veřejností by měly být příkladem zohlednění environmentálních a energetických hledisek, a proto by tyto budovy měly být předmětem pravidelné energetické certifikace. Ke zvyšování informovanosti veřejnosti o energetické náročnosti by mělo přispět vystavení těchto certifikátů energetické náročnosti na viditelném místě, zejména v budovách určité velikosti, které jsou užívány orgány veřejné moci nebo které jsou často navštěvovány veřejností, jako jsou obchody a nákupní střediska, supermarkety, restaurace, divadla, banky a hotely.
- (25) V posledních letech vzrostlo množství klimatizačních systémů v evropských zemích. To způsobuje značné problémy v dobách nejvyššího zatížení, zvyšuje náklady na elektřinu a narušuje energetickou rovnováhu. Prioritou by měly být strategie, které zlepšují tepelné vlastnosti budov během letního období. Pozornost by proto měla být zaměřena na opatření, která zabraňují přehřátí, jako je zastínění a dostatečná tepelná kapacita konstrukce budovy, a na další rozvoj a používání technik pasivního chlazení, zejména těch, jež zlepšují vnitřní mikroklimatické podmínky a mikroklimatické podmínky v okolí budov.
- (26) Pravidelná údržba a inspekce otopných soustav a klimatizačních systémů kvalifikovanými pracovníky přispívá k udržování jejich správného provozu v souladu se specifikacemi výrobku, a tím zajišťuje optimální výkon z hlediska environmentálního, bezpečnostního a energetického. Nezávislé posouzení celých otopných soustav a klimatizačních systémů by mělo být prováděno v pravidelných intervalech během jejich životního cyklu, a zejména před jejich výměnou nebo modernizací. V zájmu minimalizace administrativní zátěže vlastníků a nájemců by členské státy měly usilovat o to, aby byly v co největší možné míře kombinovány inspekce a certifikace.
- (27) Společný přístup k certifikaci energetické náročnosti budov a inspekci otopných soustav a klimatizačních systémů prováděné kvalifikovanými a nebo akreditovanými odborníky, jejichž nezávislost je zaručena na základě objektivních kritérií, přispěje k rovným podmínkám v úsilí členských států o úspory energie v sektoru budov a zavede pro potenciální vlastníky nebo uživatele průhlednost na trhu nemovitostí v Unii, pokud jde o energetickou náročnost. V každém členském státě by měl být stanoven nezávislý kontrolní mechanismus, aby byla zajištěna kvalita certifikátů energetické náročnosti a inspekce otopných soustav a klimatizačních systémů v celé Unii.
- (28) Vzhledem k tomu, že místní a regionální orgány mají zásadní význam pro úspěšné provádění této směrnice, měly by být v případě potřeby a v souladu s platnými vnitrostátními předpisy konzultovány v otázce plánování, přípravy programů pro poskytování informací, odborné přípravy, zvyšování povědomí a provádění této směrnice na celostátní nebo regionální úrovni a měly by být do těchto činností zapojeny. Tyto konzultace mohou rovněž sloužit k podpoře poskytování příslušných pokynů projektantům a stavebním inspektorům na místní úrovni za účelem provádění nezbytných úkolů. Členské státy by měly dále architektům a projektantům umožnit, aby při plánování, projektování, výstavbě a renovaci průmyslových nebo obytných oblastí řádně posoudili optimální kombinaci zlepšení v oblasti energetické účinnosti, používání energie z obnovitelných zdrojů a ústředního vytápění a chlazení, a měly by je k těmto činnostem pobízet.

(1) Úř. věst. L 114, 27.4.2006, s. 64.

- (29) Pro úspěšné provádění této směrnice mají zásadní význam osoby zajišťující instalaci a stavbu. Proto by dostatečný počet osob zajišťujících instalaci a stavbu měl díky odborné přípravě a dalším opatřením mít odpovídající schopnosti v otázkách instalace a integrace potřebných technologií v oblasti energetické účinnosti a obnovitelných zdrojů.
- (30) Členské státy by měly zohlednit směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 7. září 2005 o uznávání odborných kvalifikací⁽¹⁾, pokud jde o vzájemné uznávání profesních odborníků, jichž se tato směrnice týká, a Komise by měla pokračovat v činnostech v rámci programu Inteligentní energie – Evropa, pokud jde o pokyny a doporučení týkající se norem pro odbornou přípravu takových profesních odborníků.
- (31) V zájmu posílení transparentnosti, pokud jde o energetickou náročnost na trhu Unie s jinými než obytnými budovami, je třeba stanovit jednotné podmínky pro dobrovolný společný certifikační režim pro energetickou náročnost jiných než obytných budov. V souladu s článkem 291 Smlouvy o fungování EU se pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí, stanoví předem formou nařízení přijatého řádným legislativním postupem. Do přijetí takového nařízení se nadále používá rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi⁽²⁾, a to s výjimkou regulačního postupu s kontrolou, který se nepoužije.
- (32) Komise by měla být zmocněna k přijímání aktů v přenesené pravomoci v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o přizpůsobení některých částí společného obecného rámce stanoveného v příloze I technickému pokroku a vypracování srovnávacího metodického rámce pro výpočet nákladově optimální úrovně minimálních požadavků na energetickou náročnost. Zvláště je důležité, aby Komise během přípravných prací vedla vhodnou konzultaci, včetně konzultací s odborníky.
- (33) Jelikož cíle této směrnice, totiž snížení energetické náročnosti budov, nemůže být z důvodu složitosti odvětví budov a neschopnosti vnitrostátních trhů s nemovitostmi odpovídajícím způsobem řešit problémy energetické náročnosti uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a může jich být proto z důvodu rozsahu a účinků opatření lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou
- v uvedeném článku tato směrnice nepřesahuje to, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle.
- (34) Povinnost provést tuto směrnici ve vnitrostátním právu by se měla omezovat na ustanovení, která v porovnání se směrnicí 2002/91/ES představují podstatnou změnu. Povinnost provést ve vnitrostátním právu nezměněná ustanovení totiž vyplývá z uvedené směrnice.
- (35) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnice 2002/91/ES ve vnitrostátním právu.
- (36) V souladu s bodem 34 interinstitucionální dohody o zdokonalení tvorby právních předpisů⁽³⁾ jsou členské státy vybízeny k tomu, aby jak pro sebe, tak i v zájmu Unie sestavily vlastní tabulky, z nichž bude co nejvíce patrné srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními, a aby tyto tabulky zveřejnily,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Předmět

1. Tato směrnice podporuje snižování energetické náročnosti budov v Unii s ohledem na vnější klimatické a místní podmínky i požadavky na vnitřní mikroklimatické prostředí a efektivnost nákladů.

2. V této směrnici jsou stanoveny požadavky pro:

- a) společný obecný rámec metody výpočtu celkové energetické náročnosti budov a ucelených částí budov;
- b) uplatnění minimálních požadavků na energetickou náročnost nových budov a nových ucelených částí budov;
- c) uplatnění minimálních požadavků na energetickou náročnost:
 - i) stávajících budov, ucelených částí budov a prvků budov, které jsou předmětem větší renovace,
 - ii) prvků budov, jež jsou součástí obvodového pláště budovy a jež mají významný dopad na energetickou náročnost obvodového pláště, pokud jsou namontovány dodatečně nebo nahrazeny, a
 - iii) technických systémů budovy při jejich instalaci, nahrazení nebo modernizaci;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 255, 30.9.2005, s. 22.

⁽²⁾ Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

⁽³⁾ Úř. věst. C 321, 31.12.2003, s. 1.

- d) vnitrostátní plány na zvýšení počtu budov s téměř nulovou spotřebou energie;
- e) energetickou certifikaci budov nebo ucelených částí budov;
- f) pravidelnou inspekci otopných soustav a klimatizačních systémů v budovách a
- g) nezávislé systémy kontroly certifikátů energetické náročnosti a inspekčních zpráv.

3. Požadavky stanovené touto směrnicí jsou minimálními požadavky a nebrání členským státům v přijetí nebo zavedení přísnějších opatření. Taková opatření musí být slučitelná se Smlouvou. Oznamují se Komisi.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „budovou“ zastřešená stavba se stěnami, v níž se používá energie k úpravě vnitřního prostředí;
- 2) „budovou s téměř nulovou spotřebou energie“ budova, jejíž energetická náročnost určená podle přílohy I je velmi nízká. Téměř nulová či nízká spotřeba požadované energie by měla být ve značném rozsahu pokryta z obnovitelných zdrojů, včetně energie z obnovitelných zdrojů vyráběné v místě či v jeho okolí;
- 3) „technickým systémem budovy“ technické zařízení určené k vytápění, chlazení, větrání, pro teplou vodu či k osvětlení budovy nebo ucelené části budovy nebo pro kombinaci těchto účelů;
- 4) „energetickou náročností budovy“ vypočítané nebo změřené množství energie nutné pro pokrytí potřeby energie spojené s typickým užíváním budovy, což mimo jiné zahrnuje energii používanou pro vytápění, chlazení, větrání, teplou vodu a osvětlení;
- 5) „primární energií“ energie z obnovitelných a neobnovitelných zdrojů, která neprošla žádným procesem přeměny nebo transformace;
- 6) „energií z obnovitelných zdrojů“ energie z obnovitelných nefosilních zdrojů, totiž energie větrná, solární, aeroterminální, geotermální, hydrotermální a energie z oceánů,

vodní energie, energie z biomasy, ze skládkového plynu, z kalového plynu z čistíren odpadních vod a z bioplynů;

- 7) „obvodovým pláštěm budovy“ integrované prvky budovy, které oddělují její interiér od vnějšího prostředí;
- 8) „ucelenou částí budovy“ oddíl, podlaží nebo byt v rámci budovy, jež jsou určeny k samostatnému používání nebo byly za tímto účelem upraveny;
- 9) „prvkem budovy“ technický systém budovy nebo prvek obvodového pláště budovy;
- 10) „větší renovací“ renovace budovy, přičemž:
 - a) celkové náklady na renovaci obvodového pláště budovy nebo technických systémů budovy jsou vyšší než 25 % hodnoty budovy bez hodnoty pozemku, na němž budova stojí, nebo
 - b) renovace probíhá u více než 25 % plochy obvodového pláště budovy;

Členské státy si mohou zvolit, zda uplatní možnost a) či b).

- 11) „evropskou normou“ norma přijatá Evropským výborem pro normalizaci, Evropským výborem pro normalizaci v elektrotechnice nebo Evropským ústavem pro telekomunikační normy a zpřístupněná veřejnosti;
- 12) „certifikátem energetické náročnosti“ certifikát uznávaný členským státem nebo právníkou osobou jím určenou, který udává energetickou náročnost budovy nebo ucelené části budovy, vypočtenou podle metody přijaté v souladu s článkem 3;
- 13) „kombinovanou výrobou tepla a elektřiny“ současná výroba tepelné energie a elektrické nebo mechanické energie v jednom procesu;
- 14) „nákladově optimální úroveň“ úroveň energetické náročnosti, která vede k nejnižším nákladům v průběhu odhadovaného ekonomického životního cyklu, přičemž:
 - a) nejnižší náklady se určují s ohledem na investiční náklady v oblasti energií, náklady na údržbu a provoz (včetně nákladů na energii, úspor, kategorie dotčené budovy a případně příjmů z vyrobené energie) a případně náklady na likvidaci a

- b) odhadovaný ekonomický životní cyklus určují jednotlivé členské státy. Označuje zbývající odhadovaný ekonomický životní cyklus budov, kdy jsou požadavky na energetickou náročnost stanoveny pro budovu jako celek, nebo odhadovaný životní cyklus prvku budovy, kdy jsou požadavky na energetickou náročnost stanoveny pro prvky budovy.

Nákladově optimální úroveň se pohybuje v rozmezí úrovně náročnosti, v nichž je analýza nákladů a přínosů vypočítána pro odhadovaný ekonomický životní cyklus pozitivní;

- 15) „klimatizačním systémem“ kombinace prvků, které jsou potřebné pro vnitřní úpravu vzduchu, při níž je teplota regulována nebo může být snižována;
- 16) „kotlem“ kombinovaná tepelná jednotka, která se skládá z kotlového tělesa a hořáku, konstruovaná tak, že teplo vzniklé spalováním je předáváno tekutině;
- 17) „jmenovitým výkonem“ největší tepelný výkon, vyjádřený v kW, stanovený a zaručený výrobcem, kterého lze dosáhnout při trvalém provozu a při účinnosti uvedené výrobcem;
- 18) „tepelným čerpadlem“ stroj, přístroj nebo zařízení, které přenáší teplo z přirozeného prostředí, jako je ovzduší, voda nebo půda, do budov nebo průmyslových zařízení tím, že obrací přirozené sdílení tepla, takže se teplo přenáší z prostředí s nižší teplotou do prostředí s vyšší teplotou. V případě reverzibilních tepelných čerpadel může jít rovněž o sdílení tepla z budovy do přirozeného prostředí;
- 19) „ústředním vytápěním“ nebo „ústředním chlazením“ distribuce tepelné energie ve formě páry, teplé vody nebo chlazených kapalin z ústředního zdroje výroby prostřednictvím sítě do více budov či míst za účelem použití k vytápění nebo chlazení prostoru nebo procesu.

Článek 3

Přijetí metody výpočtu energetické náročnosti budov

Členské státy použijí metodu výpočtu energetické náročnosti budov podle společného obecného rámce stanoveného v příloze I.

Tato metoda se přijme na celostátní nebo regionální úrovni.

Článek 4

Stanovení minimálních požadavků na energetickou náročnost

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby minimální požadavky na energetickou náročnost budov nebo ucelených částí budov byly stanoveny za účelem dosažení nákladově optimálních úrovní. Energetická náročnost se vypočítá podle metody uvedené v článku 3. Nákladově optimální úrovně se vypočtou v souladu se srovnávacím metodickým rámcem uvedeným v článku 5, jakmile bude tento rámec zaveden.

Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby byly stanoveny minimální požadavky na energetickou náročnost pro prvky budovy, jež jsou součástí obvodového pláště budovy a jež mají významný dopad na energetickou náročnost obvodového pláště, pokud jsou nahrazeny nebo namontovány dodatečně, s cílem dosáhnout nákladově optimálních úrovní.

Při stanovování požadavků mohou členské státy rozlišovat mezi novými a stávajícími budovami a mezi různými kategoriemi budov.

V těchto požadavcích je třeba brát v úvahu obecné podmínky vnitřního prostředí, aby se zamezilo nepříznivým účinkům, např. nedostatečnému větrání, a také místní podmínky a určené využití i stáří budovy.

Od členského státu se nevyžaduje, aby stanovil takové minimální požadavky na energetickou náročnost, které nejsou nákladově efektivní v rámci odhadovaného ekonomického životního cyklu.

Minimální požadavky na energetickou náročnost se pravidelně přezkoumávají nejméně jednou za pět let a v případě potřeby se aktualizují, aby odrážely technický pokrok v sektoru budov.

2. Členské státy se mohou rozhodnout, že nestanoví nebo nebudou uplatňovat požadavky uvedené v odstavci 1 u těchto kategorií budov:

a) budovy úředně chráněné jako součást vymezeného prostředí nebo vzhledem k jejich zvláštní architektonické nebo historické hodnotě, pokud by splnění některých minimálních požadavků na energetickou náročnost nepřijatelně změnilo jejich charakter nebo vzhled;

b) budovy užívané jako místa bohoslužeb a pro náboženské účely;

- c) dočasné budovy s dobou užívání dva roky nebo méně, průmyslové provozy, dílenské provozovny a neobytné zemědělské budovy s nízkou spotřebou energie a neobytné zemědělské budovy používané odvětvím, na které se vztahuje celostátní odvětvová dohoda o energetické náročnosti;
- d) obytné budovy, které jsou užívány nebo určeny k užívání buď kratšímu než čtyři měsíce v roce, nebo případně k využívání na omezenou část roku, a jejichž odhadovaná spotřeba energie je nižší než 25 % ze spotřeby, k níž by došlo při celoročním užívání;
- e) samostatně stojící budovy s celkovou užitnou podlahovou plochou menší než 50 m².

Článek 5

Výpočet nákladově optimálních úrovní minimálních požadavků na energetickou náročnost

1. Do 30. června 2011 Komise stanoví prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle článků 23, 24 a 25 srovnávací metodický rámec pro výpočet nákladově optimálních úrovní minimálních požadavků na energetickou náročnost budov a prvků budov.

Srovnávací metodický rámec se stanoví v souladu s přílohou III a rozlišuje mezi novými a stávajícími budovami a mezi různými kategoriemi budov.

2. Členské státy vypočítají nákladově optimální úrovně minimálních požadavků na energetickou náročnost za použití srovnávacího metodického rámce vypracovaného v souladu s odstavcem 1 a příslušnými parametry, jako jsou klimatické podmínky a praktická dostupnost energetické infrastruktury, a srovnají výsledky tohoto výpočtu s platnými minimálními požadavky na energetickou náročnost.

Členské státy oznámí Komisi veškeré vstupní údaje a předpoklady použité k těmto výpočtům a rovněž výsledky těchto výpočtů. Zprávu lze zahrnout do akčních plánů energetické účinnosti podle čl. 14 odst. 2 směrnice 2006/32/ES. Členské státy předkládají tyto zprávy Komisi v pravidelných intervalech, jejichž trvání nebude delší než pět let. První zpráva se předloží do 30. června 2012.

3. Pokud ze srovnání provedeného podle odstavce 2 vyplývá, že platné minimální požadavky na energetickou náročnost jsou významně méně energeticky účinné než nákladově optimální úrovně minimálních požadavků na energetickou náročnost, dotčené členské státy odůvodní tento rozdíl písemně Komisi ve zprávě uvedené v odstavci 2, přičemž v rozsahu, v jakém tato mezera nemůže být odůvodněna, tuto zprávu doplní o plán nastiňující opatření k významnému zacelení mezery do příštího přezkumu požadavků na energetickou náročnost podle čl. 4 odst. 1.

4. Komise zveřejní zprávu o pokroku členských států při dosahování nákladově optimálních úrovní minimálních požadavků na energetickou náročnost.

Článek 6

Nové budovy

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby nové budovy splňovaly minimální požadavky na energetickou náročnost stanovené v souladu s článkem 4.

U nových budov členské státy zajistí, aby před zahájením výstavby byla posouzena a vzata v úvahu technická, environmentální a ekonomická proveditelnost vysoce účinných alternativních systémů, jako jsou systémy uvedené níže, jsou-li k dispozici:

- místní systémy dodávky energie využívající energii z obnovitelných zdrojů;
- kombinovaná výroba tepla a elektřiny;
- ústřední nebo blokové vytápění nebo chlazení, zejména využívá-li zčásti nebo zcela energii z obnovitelných zdrojů;
- tepelná čerpadla.

2. Členské státy zajistí, aby analýza alternativních systémů podle odstavce 1 byla doložena a aby byla k dispozici pro účely ověřování.

3. Tuto analýzu alternativních systémů lze provádět pro jednotlivé budovy nebo skupiny podobných budov nebo pro společné typy budov v téže oblasti. Pokud jde o systémy dálkového vytápění nebo chlazení, analýzu lze provést pro všechny budovy připojené k danému systému v téže oblasti.

Článek 7

Stávající budovy

Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby se u budov, u kterých probíhá větší renovace, snížila energetická náročnost budovy nebo jejích renovovaných částí s cílem splnit minimální požadavky na energetickou náročnost stanovené podle článku 4, pokud je to technicky, funkčně a ekonomicky proveditelné.

Tyto požadavky se použijí pro renovovanou budovu nebo ucelenou část budovy jako celek. Navíc či alternativně lze požadavky použít na renovované prvky budov.

Členské státy dále přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby energetická náročnost prvku budovy, jenž je součástí obvodového pláště budovy a má významný dopad na energetickou náročnost obvodového pláště budovy, splňovala v případě jeho dodatečné montáže nebo nahrazení minimální požadavky na energetickou náročnost, pokud je to technicky, funkčně a ekonomicky proveditelné.

Členské státy určí tyto minimální požadavky na energetickou náročnost v souladu s článkem 4.

Členské státy v souvislosti s budovami, které jsou předmětem větší renovace, prosazují, aby vysoce účinné alternativní systémy uvedené v čl. 6 odst. 1 byly vzaty v úvahu a zohledněny, pokud je to technicky, funkčně a ekonomicky proveditelné.

Článek 8

Technické systémy budovy

1. Pro účely optimalizace využívání energie z technického systému budovy stanoví členské státy systémové požadavky na celkovou energetickou náročnost, řádnou instalaci a odpovídající dimenzování, úpravu a kontrolu s ohledem na technické systémy, které jsou instalovány ve stávajících budovách. Členské státy mohou tyto systémové požadavky rovněž uplatnit na nové budovy.

Stanoví se systémové požadavky na nové technické systémy budovy, jejich výměnu a modernizaci a použijí se, pokud je to technicky, ekonomicky a funkčně proveditelné.

Tyto systémové požadavky se vztahují alespoň na:

- a) otopné soustavy;
- b) systémy pro přípravu teplé vody;
- c) klimatizační systémy;
- d) rozsáhlé větrací systémy,

nebo jejich kombinace.

2. Členské státy podpoří zavádění inteligentních měřicích systémů při výstavbě nebo větší renovaci budov a současně zajistí, aby tato podpora byla v souladu s bodem 2 přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou⁽¹⁾. Členské státy mohou dále případně podpořit

instalaci aktivních kontrolních systémů, jako jsou automatické, kontrolní a monitorovací systémy zaměřené na úsporu energie.

Článek 9

Budovy s téměř nulovou spotřebou energie

1. Členské státy zajistí, aby:
 - a) do 31. prosince 2020 všechny nové budovy byly budovami s téměř nulovou spotřebou energie a
 - b) po dni 31. prosince 2018 nové budovy užívané a vlastněné orgány veřejné moci byly budovami s téměř nulovou spotřebou energie.

Členské státy vypracují vnitrostátní plány na zvýšení počtu budov s téměř nulovou spotřebou energie. Tyto vnitrostátní plány mohou obsahovat cíle rozlišené v závislosti na kategorii budovy.

2. Členské státy dále – po vzoru veřejného sektoru – vypracují politiky a přijmou opatření, jako je stanovení cílů, aby stimulovaly transformaci budov na budovy s téměř nulovou spotřebou energie, a informují o nich Komisi ve svých vnitrostátních plánech uvedených v odstavci 1.

3. Vnitrostátní plány zahrnují mimo jiné následující prvky:

- a) podrobné praktické uplatňování vymezení budov s téměř nulovou spotřebou energie ze strany členských států odrážející jejich celostátní, regionální nebo místní podmínky a zahrnující číselný ukazatel spotřeby primární energie vyjádřený v kWh/m² za rok. Primární energetické faktory používané pro určování využití primární energie mohou vycházet z celostátních nebo regionálních ročních průměrných hodnot a mohou zohledňovat příslušné evropské normy;
- b) průběžné cíle pro zlepšení energetické náročnosti nových budov do roku 2015 s cílem připravit provádění odstavce 1;
- c) informace o politikách a finančních nebo dalších opatřeních přijatých v souvislosti s odstavci 1 a 2 na propagaci budov s téměř nulovou spotřebou energie, včetně údajů o vnitrostátních požadavcích a opatřeních týkajících se využívání energie z obnovitelných zdrojů v nových budovách a ve stávajících budovách, které jsou předmětem větší renovace, v souvislosti s čl. 13 odst. 4 směrnice 2009/28/ES a s článkem 6 a 7 této směrnice.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 211, 14.8.2009, s. 55.

4. Komise vyhodnotí vnitrostátní plány uvedené v odstavci 1, zejména přiměřenost opatření zamýšlených členskými státy v souvislosti s cíli této směrnice. Komise může s řádným přihlédnutím k zásadě subsidiarity požádat o další konkrétní informace týkající se požadavků stanovených v odstavci 1, 2 a 3. Dotčený členský stát v tomto případě předloží požadované informace nebo navrhne změny, a to ve lhůtě devíti měsíců od žádosti Komise. Na základě tohoto hodnocení může Komise vydat doporučení.

5. Komise do 31. prosince 2012 a poté každé tři roky zveřejní zprávu o pokroku členských států při zvyšování počtu budov s téměř nulovou spotřebou energie. Na základě této zprávy Komise vypracuje akční plán a případně navrhne opatření ke zvýšení počtu těchto budov a podpoří vypracování osvědčených postupů, pokud jde o nákladovou efektivnost transformace stávajících budov na budovy s téměř nulovou spotřebou energie.

6. Členské státy mohou rozhodnout, že nebudou uplatňovat požadavky stanovené v odst. 1 písm. a) a b), a to v konkrétních a odůvodněných případech, pokud je analýza nákladů a přínosů během ekonomického životního cyklu budovy negativní. Členské státy informují Komisi o zásadách příslušných právních režimů.

Článek 10

Finanční pobídky a překážky trhu

1. S ohledem na význam poskytování odpovídajících finančních a jiných nástrojů s cílem podnítit energetickou náročnost budov a přechod k budovám s téměř nulovou spotřebou energie přijmou členské státy odpovídající opatření k posouzení nevhodnějších nástrojů s ohledem na vnitrostátním okolnostem.

2. Do 30. června 2011 vypracují členské státy seznam stávajících a případně navrhovaných opatření a nástrojů včetně opatření a nástrojů finanční povahy, s výjimkou těch, jež se vyžadují podle této směrnice, které podporují cíle této směrnice.

Členské státy tento seznam aktualizují každé tři roky a sdělí je Komisi, což mohou učinit jejich zahrnutím do akčních plánů energetické účinnosti uvedených v čl. 14 odst. 2 směrnice 2006/32/ES.

3. Komise v rámci podpory provádění této směrnice posoudí účinnost stávajících a navrhovaných opatření uvedených v seznámech podle odstavci 2 i příslušných nástrojů Unie, pokud jde o provádění této směrnice. Na základě tohoto posouzení a s řádným přihlédnutím k zásadě subsidiarity může Komise poskytnout poradenství nebo doporučení ve věci konkrétních vnitrostátních režimů a koordinace s finančními institucemi Unie i mezinárodními finančními institucemi.

Komise může své posouzení a možné poradenství nebo doporučení zahrnout do své zprávy o národních plánech energetické účinnosti uvedených v čl. 14 odst. 5 směrnice 2006/32/ES.

4. Komise je případně na žádost členských států nápomocna při sestavování vnitrostátních nebo regionálních programů finanční podpory zaměřených na zvýšení energetické účinnosti budov, zejména stávajících budov, tím, že podporuje výměnu osvědčených postupů mezi odpovědnými vnitrostátními nebo regionálními orgány či subjekty.

5. V zájmu zlepšení financování na podporu provádění této směrnice a s řádným přihlédnutím k zásadě subsidiarity předloží Komise, pokud možno do roku 2011, analýzu týkající se zejména:

- a) účinnosti a vhodnosti úrovní, jakož i skutečné částky ze strukturálních fondů a rámcových programů, které byly využity pro zvýšení energetické účinnosti budov, zejména v oblasti bydlení;
- b) účinnosti využívání fondů EIB a dalších veřejných finančních institucí;
- c) koordinace financování na úrovni Unie i na úrovni členských států a dalších forem podpory, jež mohou sloužit jako prostředek pro podporu investic do energetické účinnosti a vhodnosti těchto fondů pro dosažení cílů Unie.

Na základě této analýzy a v souladu s víceletým finančním rámcem může Komise následně Evropskému parlamentu a Radě předložit, považuje-li to za vhodné, návrhy týkající se nástrojů Unie.

6. Členské státy zohlední nákladově optimální úroveň energetické náročnosti při poskytování pobídek určených pro výstavbu nebo větší renovace budov.

7. Ustanovení této směrnice nebrání členským státům v poskytování pobídek pro nové budovy, renovace nebo prvky budov, jež překračují nákladově optimální úroveň.

Článek 11

Certifikáty energetické náročnosti

1. Členské státy stanoví nezbytná opatření za účelem zavedení systému certifikace energetické náročnosti budov. Certifikát energetické náročnosti musí obsahovat energetickou náročnost budovy a referenční hodnoty, jako jsou minimální požadavky na energetickou náročnost, a umožňovat tak vlastníkům nebo nájemcům budovy nebo ucelené části budovy porovnávat a posouzení její energetické náročnosti.

Certifikát energetické náročnosti může obsahovat další informace, jako je roční spotřeba energie u neobytných budov a procentuální podíl energie z obnovitelných zdrojů vzhledem k celkové spotřebě energie.

2. Certifikát energetické náročnosti obsahuje doporučení na snížení energetické náročnosti budovy nebo ucelené části budovy, které je optimální nebo efektivní vzhledem k vynaloženým nákladům, pokud ve srovnání s platnými požadavky na energetickou náročnost existuje pro taková zlepšení přiměřený potenciál.

Doporučení obsažená v certifikátu energetické náročnosti zahrnují:

a) opatření přijatá v souvislosti s větší renovací obvodového pláště budovy nebo technického systému nebo systémů budovy a

b) opatření přijatá v souvislosti s jednotlivými prvky budov nezávisle na větší renovaci obvodového pláště budovy nebo technického systému nebo systémů budov.

3. Doporučení obsažená v certifikátu energetické náročnosti musí být pro konkrétní budovu technicky proveditelná a mohou udávat odhad rozsahu období návratnosti nebo nákladů a výnosů po dobu jejího ekonomického životního cyklu.

4. Certifikát energetické náročnosti poskytne údaje o tom, kde vlastník nebo nájemce může získat podrobnější informace, včetně nákladové účinnosti doporučení uvedených v certifikátu energetické náročnosti. Posouzení nákladové efektivnosti je založeno na souboru standardních podmínek, jako je posouzení úspor energie a základních cen energie a předběžný odhad nákladů. Obsahuje dále informace o krocích, které je nutné podniknout k provedení doporučení. Majiteli nebo nájemci mohou být poskytnuty i další informace o souvisejících tématech, jako jsou energetické audity nebo pobídky finanční či jiné povahy a možnosti financování.

5. V souladu se svými vnitrostátními pravidly členské státy vybízejí orgány veřejné moci, aby zohlednily vedoucí úlohu, kterou by měly hrát v oblasti energetické náročnosti budov, mimo jiné prováděním doporučení uvedených v certifikátu energetické náročnosti vydávaném v rámci jeho platnosti budovám v jejich vlastnictví.

6. Certifikace ucelených částí budov může být založena na:

a) společné certifikaci celé budovy nebo

b) posouzení jiné srovnatelné ucelené části budovy s totožnými energetickými charakteristikami ve stejné budově.

7. Certifikace rodinných domů může být založena na posouzení jiné srovnatelné budovy podobné konstrukce a velikosti a s podobnými vlastnostmi skutečné energetické náročnosti, pokud tuto srovnatelnost může zaručit odborník, který certifikát energetické náročnosti vydal.

8. Platnost certifikátu energetické náročnosti nesmí překročit deset let.

9. Do roku 2011 Komise za konzultace s příslušnými odvětvími přijme dobrovolný společný certifikační režim Evropské unie pro energetickou náročnost jiných než obytných budov. Toto opatření se přijme poradním postupem podle čl. 26 odst. 2. Členské státy se vyzývají, aby tento režim uznávaly nebo používaly nebo aby jej používaly v částečném rozsahu tím, že jej přizpůsobí svým vnitrostátním okolnostem.

Článek 12

Vydávání certifikátů energetické náročnosti

1. Členské státy zajistí, aby byl certifikát energetické náročnosti vydán pro:

a) budovy nebo ucelené části budov při výstavbě, prodeji nebo pronájmu novému nájemci a

b) budovy, kde celkovou užitkovou podlahovou plochu větší než 500 m² užívá orgán veřejné moci a kde je tato plocha často navštěvována veřejností. Dne 9. července 2015 se tato hraniční hodnota 500 m² sníží na 250 m².

Požadavek na vydání certifikátu energetické náročnosti v případě dotčené budovy nebo ucelené části budovy se neuplatní, je-li k dispozici certifikát vydaný podle směrnice 2002/91/ES nebo podle této směrnice a je-li tento certifikát platný.

2. Členské státy vyžadují, aby při výstavbě, prodeji nebo pronájmu budov nebo ucelených částí budov byl potenciálnímu novému nájemci nebo kupujícímu předložen certifikát energetické náročnosti nebo jeho kopie a aby kupujícímu nebo novému nájemci byly certifikát energetické náročnosti nebo jeho kopie předány.

3. Dochází-li k prodeji či pronájmu budovy před její výstavbou, mohou členské státy odchýlně od odstavců 1 a 2 požadovat, aby prodávající předložil posouzení budoucí energetické náročnosti této budovy; v takovém případě se certifikát energetické náročnosti vydá nejpozději bezprostředně poté, co byla výstavba dané budovy dokončena.

4. Členské státy vyžadují, aby v případě prodeje nebo pronájmu:

- budov, jež mají certifikát energetické náročnosti,
- ucelených částí budov v budově, jež má certifikát energetické náročnosti, a
- ucelených částí budov, jež mají certifikát energetické náročnosti,

byl na reklamách v komerčních médiích uveden ukazatel energetické náročnosti obsažený v certifikátu energetické náročnosti dané budovy nebo ucelené části budovy.

5. Ustanovení tohoto článku se provádějí v souladu s platnými vnitrostátními pravidly týkajícími se spoluvlastnictví či společného vlastnictví.

6. Členské státy mohou z působnosti odstavců 1, 2, 4 a 5 tohoto článku vyjmout kategorie budov uvedené v čl. 4 odst. 2.

7. O případných účincích těchto certifikátů energetické náročnosti v rámci soudního řízení, dojde-li k němu, se rozhoduje v souladu s vnitrostátními pravidly.

Článek 13

Vystavení certifikátů energetické náročnosti

1. Členské státy přijmou opatření k tomu, aby tam, kde celkovou užžitnou podlahovou plochu budovy, pro kterou byl vydán certifikát energetické náročnosti podle čl. 12 odst. 1, větší než 500 m² užívají orgány veřejné moci a často ji navštěvuje veřejnost, byl certifikát energetické náročnosti vystaven na nápadném místě dobře viditelném veřejnosti.

Dne 9. července 2015 se tato hraniční hodnota 500 m² sníží na 250 m².

2. Členské státy vyžadují, aby tam, kde celkovou užžitnou podlahovou plochu budovy, pro kterou byl vydán certifikát energetické náročnosti podle čl. 12 odst. 1, větší než 500 m² často navštěvuje veřejnost, byl certifikát energetické náročnosti vystaven na nápadném místě dobře viditelném veřejnosti.

3. Ustanovení tohoto článku s sebou nenesou povinnost vystavit doporučení obsažená v daném certifikátu energetické náročnosti.

Článek 14

Inspekce otopných soustav

1. Členské státy stanoví nezbytná opatření k zavedení pravidelné inspekce přístupných částí soustav používaných k vytápění budov, jako jsou zdroje tepla, řídicí systémy a oběhová čerpadla, s kotli se jmenovitým výkonem pro účely vytápění budov vyšším než 20 kW. Tato inspekce rovněž zahrnuje posouzení účinnosti kotle a dimenzování kotle v porovnání s požadavky na vytápění budovy. Posouzení dimenzování kotle není třeba opakovat, nebyly-li v mezidobí v rámci otopné soustavy nebo v otázce požadavků na vytápění dotyčné budovy provedeny žádné změny.

Členské státy mohou vhodným způsobem snížit četnost nebo přesnost uvedených inspekcí, je-li v budově instalován elektronický monitorovací a řídicí systém.

2. Členské státy mohou stanovit různou četnost inspekci v závislosti na typu a jmenovitém výkonu otopné soustavy, přičemž zohlední náklady na inspekci otopné soustavy a odhadované úspory nákladů na energie, které mohou z inspekce vyplynout.

3. U otopných soustav s kotli se jmenovitým výkonem vyšším než 100 kW se provádí inspekce nejméně každé dva roky.

U plynových kotlů může být tato doba prodloužena na čtyři roky.

4. Alternativně k odstavcům 1, 2 a 3 si mohou členské státy zvolit, že přijmou nezbytná opatření, aby uživatelům bylo poskytnuto poradenství o výměně kotlů, dalších změnách otopné soustavy a o alternativních řešeních pro posouzení účinnosti a vhodného dimenzování kotle. Celkový dopad tohoto přístupu musí být stejný jako u opatření popsanych v odstavcích 1, 2 a 3.

Pokud se členské státy rozhodnou uplatnit opatření podle prvního pododstavce, předloží Komisi zprávu o rovnocennosti těchto opatření uvedených v odstavcích 1, 2 a 3 tohoto článku nejpozději do 30. června 2011. Členské státy předkládají tyto zprávy Komisi každé tři roky. Zprávy lze zahrnout do akčních plánů energetické účinnosti podle čl. 14 odst. 2 směrnice 2006/32/ES.

5. Poté, co Komise od členského státu obdrží vnitrostátní zprávu o provádění možnosti popsané v odstavci 4, může požádat o další konkrétní informace týkající se požadavků a rovnocennosti opatření podle uvedeného odstavce. V takovém případě dotyčný členský stát během devíti měsíců předloží požadované informace nebo navrhne změny.

Článek 15

Inspekce klimatizačních systémů

1. Členské státy stanoví nezbytná opatření k zavedení pravidelné inspekce přístupných částí klimatizačních systémů se jmenovitým výkonem větším než 12 kW. Inspekce musí zahrnovat posouzení účinnosti klimatizace a dimenzování zařízení v porovnání s požadavky na chlazení budovy. Posouzení dimenzování není třeba opakovat, nebyly-li v mezidobí v rámci klimatizačního systému nebo v otázce požadavků na chlazení dotyčné budovy provedeny žádné změny.

Členské státy mohou vhodným způsobem snížit četnost nebo přesnost uvedených inspekcí, je-li v budově instalován elektronický monitorovací a řídicí systém.

2. Členské státy mohou stanovit různou četnost inspekcí v závislosti na typu a jmenovitém výkonu klimatizačního systému, přičemž zohlední náklady na inspekci klimatizačního systému a odhadované úspory nákladů na energie, které mohou z inspekce vyplynout.

3. Při stanovování opatření uvedených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku členské státy zajistí, pokud je to z ekonomického a technického hlediska proveditelné, aby inspekce byly prováděny v souladu s inspekcemi otopných soustav a dalších technických systémů uvedených v článku 14 této směrnice a s kontrolami netěsností uvedenými v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 842/2006 ze dne 17. května 2006 o některých fluorovaných skleníkových plynech⁽¹⁾.

4. Alternativně k odstavcům 1, 2 a 3 si mohou členské státy zvolit, že přijmou nezbytná opatření, aby uživatelům bylo poskytnuto poradenství o výměně klimatizačních systémů nebo o dalších změnách klimatizačního systému, které může zahrnovat inspekce pro posouzení účinnosti a vhodného dimenzování klimatizačního systému. Celkový dopad tohoto přístupu musí být stejný jako u opatření popsaných v odstavcích 1, 2 a 3.

Použijí-li členské státy opatření uvedená v prvním pododstavci, předloží nejpozději do dne 30. června 2011 Komisi zprávu o rovnocennosti těchto opatření a opatření uvedených v odstavcích 1, 2 a 3 tohoto článku. Tyto zprávy předkládají členské státy Komisi každé tři roky. Zprávy mohou být zahrnuty do akčních plánů energetické účinnosti uvedených v čl. 14 odst. 2 směrnice 2006/32/ES.

5. Poté, co Komise od členského státu obdrží vnitrostátní zprávu o provádění možnosti popsané v odstavci 4, může požádat o další konkrétní informace týkající se požadavků a rovnocennosti opatření podle uvedeného odstavce. V takovém

případě předloží dotyčný členský stát během devíti měsíců požadované informace nebo navrhne změny.

Článek 16

Zprávy o inspekcích otopných soustav a klimatizačních systémů

1. Po každé inspekci otopné soustavy nebo klimatizačního systému se vydává inspekční zpráva. Inspekční zpráva obsahuje výsledky inspekce provedené podle článku 14 nebo 15 a obsahuje doporučení týkající se nákladově efektivního zlepšení energetické náročnosti soustavy či systému, u nichž byla inspekce provedena.

Tato doporučení mohou být založena na srovnání energetické náročnosti systému, u něhož byla provedena inspekce, s energetickou náročností nejlepšího dostupného proveditelného systému a systému podobného typu, jehož všechny příslušné prvky dosahují úrovně energetické náročnosti, již vyžadují platné právní předpisy.

2. Inspekční zpráva se předá vlastníku či nájemci budovy.

Článek 17

Nezávislí odborníci

Členské státy zajistí, aby certifikace energetické náročnosti budovy a inspekce otopných soustav a klimatizačních systémů byly prováděny nezávislým způsobem kvalifikovanými nebo akreditovanými odborníky působícími jako osoby samostatně výdělečně činné nebo jako zaměstnanci veřejných orgánů nebo soukromých podniků.

Odborníci musí být akreditováni s ohledem na jejich způsobilost.

Členské státy zpřístupní veřejnosti informace o odborné přípravě a o akreditacích. Členské státy zajistí, aby byly veřejnosti zpřístupněny buď pravidelně aktualizované seznamy kvalifikovaných nebo akreditovaných odborníků, nebo pravidelně aktualizované seznamy akreditovaných společností poskytujících služby takovýchto odborníků.

Článek 18

Nezávislý kontrolní systém

1. Členské státy zajistí, aby byly v souladu s přílohou II zavedeny nezávislé kontrolní systémy certifikátů energetické náročnosti a zpráv o inspekci otopných soustav a klimatizačních systémů. Členské státy mohou zavést oddělené systémy pro kontrolu certifikátů energetické náročnosti a pro kontrolu zpráv o inspekcích otopných soustav a klimatizačních systémů.

(¹) Úř. věst. L 161, 14.6.2006, s. 1.

2. Členské státy mohou přenést odpovědnost za provádění nezávislých kontrolních systémů.

Pokud se tak členské státy rozhodnou, zajistí, aby nezávislé kontrolní systémy byly prováděny v souladu s přílohou II.

3. Členské státy vyžadují, aby certifikáty energetické náročnosti a inspekční zprávy uvedené v odstavci 1 byly na požádání zpřístupněny příslušným orgánům nebo subjektům.

Článek 19

Přezkum

Komise, které je nápomocen výbor zřízený článkem 26, vyhodnotí nejpozději do 1. ledna 2017 tuto směrnici z hlediska zkušeností získaných během jejího uplatňování a z hlediska pokroku, jehož bylo dosaženo, a v případě potřeby předloží návrhy.

Článek 20

Informace

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření k informování vlastníků nebo nájemců budov nebo ucelených částí budov o různých metodách a praktických postupech ke snižování energetické náročnosti.

2. Členské státy zejména poskytnou vlastníkům nebo nájemcům budov informace o certifikátech energetické náročnosti a inspekčních zprávách, jejich účelu a cílech, o nákladově efektivních způsobech snižování energetické náročnosti budovy a případně o finančních nástrojích dostupných pro účely snížení energetické náročnosti budovy.

Komise je členským státům na jejich žádost nápomocna při vedení informačních kampaní pro účely odstavce 1 a prvního pododstavce tohoto odstavce, které mohou být předmětem programů Unie.

3. Členské státy zajistí dostupnost pokynů a odborné přípravy pro subjekty odpovědné za provádění této směrnice. Tyto pokyny a odborná příprava se zaměřují na význam snižování energetické náročnosti a umožňují úvahy o optimální kombinaci zlepšení v oblasti energetické účinnosti, o využívání energie z obnovitelných zdrojů a využívání ústředního vytápění a chlazení při plánování, projektování, výstavbě a renovaci průmyslových či obytných oblastí.

4. Komise se vyzývá, aby průběžně zlepšovala své informační služby, zejména internetové stránky, jež byly vytvořeny jakožto

evropský portál pro energetickou účinnost v budovách určených občanům, odborníkům a orgánům, aby tak členským státům napomohla v jejich úsilí v oblasti informovanosti a zvyšování povědomí. Informace uvedené na těchto internetových stránkách by mohly zahrnovat odkazy na příslušné právní předpisy Unie i na příslušné vnitrostátní, regionální a místní právní předpisy, odkazy na internetové stránky EUROPA obsahující národní akční plány energetické účinnosti, odkazy na dostupné finanční nástroje, jakož i příklady osvědčených postupů na celostátní, regionální a místní úrovni. Pokud jde o Evropský fond pro regionální rozvoj, Komise pokračuje ve svých informačních službách a dále je posiluje, a to s cílem usnadnit používání dostupných finančních prostředků tím, že zúčastněným subjektům, včetně celostátních, regionálních a místních orgánů, poskytne pomoc a informace, pokud jde o možnosti financování, s přihlédnutím k nejnovějším změnám regulačního rámce.

Článek 21

Konzultace

S cílem usnadnit účinné provádění této směrnice konzultují členské státy zúčastněné subjekty včetně místních a regionálních orgánů, v souladu s platnými vnitrostátními právními předpisy a s konkrétní situací. Tyto konzultace jsou zejména významné pro použití článků 9 a 20.

Článek 22

Prizpůsobení přílohy I technickému pokroku

Komise přizpůsobí body 3 a 4 přílohy I technickému pokroku prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle článků 23, 24 a 25.

Článek 23

Výkon přenesení pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v článku 22 je svěřena Komisi na dobu pěti let počínaje dnem 8. července 2010. Komise předloží zprávu o přenesených pravomocích nejpozději šest měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud je Evropský parlament nebo Rada nezruší v souladu s článkem 24.

2. Aniž je dotčena lhůta uvedená v čl. 5 odst. 1, je pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v článku 5 svěřena Komisi do 30. června 2012.

3. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

4. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci svěřená Komisi podléhá podmínkám stanoveným v článcích 24 a 25.

Článek 24

Zrušení přenesení pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článcích 5 a 22 zrušit.

2. Orgán, který zahájí interní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, se vynasnaží uvědomit v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí druhý orgán a Komisi a uvede přenesené pravomoci, jejichž přenesení by mělo být zrušeno, a možné důvody tohoto zrušení.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku okamžitě nebo k pozdějšímu dni, který v něm je upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci. Bude zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 25

Námítky proti aktům v přenesené pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou proti aktu v přenesené pravomoci vyslovit námítky ve lhůtě dvou měsíců ode dne oznámení.

Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada v uvedené lhůtě námítky proti aktu v přenesené pravomoci nevysloví, bude akt zveřejněn v *Úředním věstníku Evropské unie* a vstoupí v platnost dnem v něm stanoveným.

Akt v přenesené pravomoci může být zveřejněn v *Úředním věstníku Evropské unie* a vstoupit v platnost před uplynutím uvedené lhůty, pokud Evropský parlament i Rada uvědomí Komisi o svém záměru námítky nevyslovit.

3. Akt v přenesené pravomoci nevstoupí v platnost, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada vysloví námítky. Orgán, který vyslovuje námítky proti aktu v přenesené pravomoci, je odůvodní.

Článek 26

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 3 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 27

Sankce

Členské státy stanoví pravidla k sankcím za porušení vnitrostátních právních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k zajištění jejich provádění. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí tyto předpisy Komisi do 9. ledna 2013 a rovněž jí neprodleně oznámí veškeré následné změny, které se jich týkají.

Článek 28

Provedení

1. Do 9. července 2012 členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s články 2 až 18, 20 a 27.

Pokud jde o články 2, 3, 9, 11, 12, 13, 17, 18, 20 a 27, budou tyto předpisy používat nejpozději od 9. ledna 2013.

Pokud jde o články 4, 5, 6, 7, 8, 14, 15 a 16, budou tyto předpisy používat na budovy užívané orgány veřejné moci nejpozději od 9. ledna 2013 a na jiné budovy nejpozději od 9. července 2013.

Použití čl. 12 odst. 1 a 2 na jednotlivé pronajímané ucelené části budov mohou členské státy odložit do dne 31. prosince 2015. To však nesmí mít za následek vydání nižšího počtu certifikátů, než kolik by jich bylo vydáno v rámci použití směrnice 2002/91/ES v dotyčném členském státě.

Opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Musí rovněž obsahovat prohlášení, že odkazy ve stávajících právních a správních předpisech na směrnici 2002/91/ES se považují za odkazy na tuto směrnici. Způsob odkazu a znění prohlášení si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 29

Zrušení

Směrnice 2002/91/ES, ve znění nařízení uvedeného v části A přílohy IV, se zrušuje s účinkem ode dne 1. února 2012, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůty pro provedení směrnice uvedené v části B přílohy IV ve vnitrostátním právu.

Odkazy na směrnici 2002/91/ES se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze V.

Článek 30

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 31

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku 19. května 2010.

Za Evropský parlament
předseda
J. BUZEK

Za Radu
předseda
D. LÓPEZ GARRIDO

PŘÍLOHA I

**Společný obecný rámec pro výpočet energetické náročnosti budov
(uvedený v článku 3)**

1. Energetická náročnost budovy se určuje na základě vypočteného či skutečného množství energie spotřebované za rok za účelem splnění různých potřeb spojených s jejím typickým užíváním a odráží potřebu energie na vytápění a chlazení (tj. energie potřebné k zamezení přehřívání) k udržení předpokládaných teplotních podmínek budovy a potřebu teplé vody v domácnostech.
2. Energetická náročnost budovy musí být vyjádřena transparentním způsobem a zahrnuje ukazatel energetické náročnosti a číselný ukazatel spotřeby primární energie, a to na základě primárních energetických faktorů ve vztahu k danému energetickému nosiči, jež mohou být založeny na vnitrostátních či regionálních vážených průměrech nebo na konkrétní hodnotě v místě produkce.

Metoda výpočtu energetické náročnosti budov by měla zohledňovat evropské normy a musí být v souladu s příslušnými právními předpisy Unie, včetně směrnice 2009/28/ES.

3. Metoda musí být stanovena s ohledem na alespoň tato hlediska:
 - a) následující skutečné tepelné vlastnosti budovy včetně jejich vnitřních příček
 - i) tepelná kapacita,
 - ii) izolace,
 - iii) pasivní vytápění,
 - iv) prvky chlazení a
 - v) tepelné mosty;
 - b) zařízení pro vytápění a zásobování teplou vodou, včetně jejich izolačních vlastností;
 - c) klimatizační zařízení;
 - d) přirozené a nucené větrání, které může zahrnovat průvzdušnost;
 - e) zabudované zařízení pro osvětlení (zejména v nebytovém sektoru);
 - f) konstrukci, umístění a orientaci budov, včetně vnějšího klimatu;
 - g) pasivní solární systémy a protisluneční ochranu;
 - h) vnitřní mikroklimatické podmínky, včetně návrhových hodnot vnitřního prostředí;
 - i) vnitřní spotřebu energie.
4. Při výpočtu se má v případě potřeby brát v úvahu příznivý vliv těchto hledisek:
 - a) místní podmínky slunečního osvětlení, aktivní solární systémy a jiné otopné soustavy a elektrické systémy využívající energii z obnovitelných zdrojů;
 - b) elektřina vyráběná formou kombinované výroby tepla a elektřiny;
 - c) ústřední nebo blokové otopné a chladicí soustavy;
 - d) denní osvětlení.

5. Pro účely tohoto výpočtu by budovy měly být vhodně rozděleny do následujících kategorií:

- a) rodinné domy různých typů;
 - b) bytové domy;
 - c) administrativní budovy;
 - d) budovy pro vzdělávání;
 - e) nemocnice;
 - f) hotely a restaurace;
 - g) sportovní zařízení;
 - h) budovy pro velkoobchod a maloobchod;
 - i) jiné druhy budov spotřebovávajících energii.
-

PŘÍLOHA II

Nezávislé kontrolní systémy pro certifikáty energetické náročnosti a inspekční zprávy

1. Příslušné orgány nebo subjekty, na které byla příslušnými orgány přenesena odpovědnost za provádění nezávislého kontrolního systému, namátkově vyberou alespoň statisticky významný procentuální podíl všech každoročně vydaných certifikátů energetické náročnosti a provedou jejich ověření.

Ověření je založeno na možnostech uvedených níže nebo na ekvivalentních opatřeních:

- a) kontrola platnosti vstupních údajů o budově použitých k vydání certifikátu energetické náročnosti a výsledků uvedených v certifikátu;
 - b) kontrola vstupních údajů a ověření výsledků certifikátu energetické náročnosti, včetně uvedených doporučení;
 - c) celková kontrola vstupních údajů o budově použitých k vydání certifikátu energetické náročnosti, celkové ověření výsledků uvedených v certifikátu, včetně uvedených doporučení, a je-li to možné, prohlídka budovy na místě za účelem kontroly srovnatelnosti specifikací uvedených v certifikátu energetické náročnosti a certifikované budovy.
2. Příslušné orgány nebo subjekty, na které byla příslušnými orgány přenesena odpovědnost za provádění nezávislého kontrolního systému, namátkově vyberou alespoň statisticky významný procentuální podíl všech každoročně vydaných inspekčních zpráv a provedou jejich ověření.

PŘÍLOHA III

Srovnávací metodický rámec pro stanovení nákladově optimálních úrovní požadavků na energetickou náročnost budov a prvků budov

Srovnávací metodický rámec členskými státy umožní stanovit energetickou náročnost budov a prvků budov, jakož i ekonomické aspekty opatření vztahujících se k energetické náročnosti, a vytvořit mezi nimi spojitost s cílem určit nákladově optimální úroveň.

Srovnávací metodický rámec je doplněn obecnými pokyny, jež určují způsob použití tohoto rámce ve výpočtech nákladově optimálních úrovní náročnosti.

Srovnávací metodický rámec umožňuje zohlednění struktur spotřeby, vnějších klimatických podmínek, investičních nákladů, kategorie budovy, nákladů na údržbu a provoz (včetně nákladů na energie a souvisejících úspor), případně výnosů z vyprodukované energie a případně nákladů na likvidaci. Měl by být založen na příslušných evropských normách souvisejících s touto směrnicí.

Komise rovněž poskytne:

- obecné pokyny doprovázející srovnávací metodický rámec; tyto obecné pokyny budou sloužit k tomu, aby umožnily členskými státy podniknout níže uvedené kroky,
- informace o odhadovaném dlouhodobém vývoji cen energií.

Pro účely použití srovnávacího metodického rámce členskými státy se na úrovni členských států stanoví obecné podmínky vyjádřené prostřednictvím parametrů.

Srovnávací metodický rámec od členských států vyžaduje, aby:

- určily referenční budovy charakteristické svojí funkcí a zeměpisnou polohou, jež jsou zároveň typické pro tuto funkci a polohu, a to včetně vnějších a vnitřních klimatických podmínek. Mezi referenčními budovami jsou budovy obytné i jiné než obytné, nové i již existující,
- určily opatření pro energetickou účinnost, jež mají být u referenčních budov hodnocena. Může se jednat o opatření pro jednotlivé budovy jako celek, pro jednotlivé prvky budovy nebo pro kombinace prvků budov,
- vyhodnotily potřebu finální a primární energie referenčních budov a referenční budovy, u nichž se uplatňují stanovená opatření pro energetickou účinnost,
- vypočítaly náklady (tj. čistou současnou hodnotu) na opatření pro energetickou účinnost (uvedených v druhé odrážce) během předpokládaného ekonomického životního cyklu, použitá v případě referenčních budov (uvedených v první odrážce), a to za použití zásad srovnávacího metodického rámce.

Výpočtem nákladů na opatření pro energetickou účinnost během předpokládaného ekonomického životního cyklu členské státy hodnotí nákladovou efektivnost různých úrovní minimálních požadavků na energetickou náročnost. Díky tomu bude možno stanovit nákladově optimální úrovně požadavků na energetickou náročnost.

PŘÍLOHA IV

ČÁST A

Zrušená směrnice a její následné změny**(uvedené v článku 29)**

směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/91/ES (Úř. věst.
L 1, 4.1.2003, s. 65)

nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1137/2008
(Úř. věst. L 311, 21.11.2008, s. 1)

pouze bod 9.9 přílohy

ČÁST B

Lhůty pro provedení do vnitrostátního práva a použitelnost**(uvedené v článku 29)**

Směrnice	Lhůta pro provedení do vnitrostátního práva	Datum použitelnosti
2002/91/ES	ze dne 4. ledna 2006	4. ledna 2009, pouze pokud jde o články 7, 8 a 9

PŘÍLOHA V

Srovnávací tabulka

Směrnice 2002/91/ES	Tato směrnice
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 bod 1	Čl. 2 bod 1
—	Čl. 2 body 2 a 3
Čl. 2 bod 2	Čl. 2 bod 4 a příloha I
—	Čl. 2 body 5, 6, 7, 8, 9, 10 a 11
Čl. 2 bod 3	Čl. 2 bod 12
Čl. 2 bod 4	Čl. 2 bod 13
—	Čl. 2 bod 14
Čl. 2 bod 5	Čl. 2 bod 15
Čl. 2 bod 6	Čl. 2 bod 16
Čl. 2 bod 7	Čl. 2 bod 17
Čl. 2 bod 8	Čl. 2 bod 18
—	Čl. 2 bod 19
Článek 3	Článek 13 a příloha I
Čl. 4 odst. 1	Čl. 4 odst. 1
Čl. 4 odst. 2	—
Čl. 4 odst. 3	Čl. 4 odst. 2
—	Článek 5
Článek 5	Čl. 6 odst. 1
—	Čl. 6 odst. 2 a 3
Článek 6	Článek 7
—	Články 8, 9 a 10
Čl. 7 odst. 1 první pododstavec	Čl. 11 odst. 8 a čl. 12 odst. 2
Čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec	Čl. 11 odst. 6
Čl. 7 odst. 1 třetí pododstavec	Čl. 12 odst. 6
Čl. 7 odst. 2	Čl. 11 odst. 1 a 2
—	Čl. 11 odst. 3, 4, 5, 7 a 9
—	Čl. 12 odst. 1, 3, 4, 5 a 7
Čl. 7 odst. 3	Čl. 13 odst. 1 a 3
—	Čl. 13 odst. 2
Čl. 8 písm. a)	Čl. 14 odst. 1 a 3
—	Čl. 14 odst. 2
Čl. 8 písm. b)	Čl. 14 odst. 4
—	Čl. 14 odst. 5
Článek 9	Čl. 15 odst. 1

Směrnice 2002/91/ES	Tato směrnice
—	Čl. 15 odst. 2, 3, 4 a 5
—	Článek 16
Článek 10	Článek 17
—	Článek 18
Čl. 11 návětí	Článek 19
Čl. 11 písm. a) a b)	—
Článek 12	Čl. 20 odst. 1 a 2 druhý pododstavec
—	Čl. 20 odst. 2 první pododstavec a odst. 3 a 4
—	Článek 21
Článek 13	Článek 22
—	Články 23, 24 a 25
Čl. 14 odst. 1	Čl. 26 odst. 1
Čl. 14 odst. 2 a 3	—
—	Čl. 26 odst. 2
—	Článek 27
Čl. 15 odst. 1	Článek 28
Čl. 15 odst. 2	—
—	Článek 29
Článek 16	Článek 30
Článek 17	Článek 31
Příloha	Příloha I
—	Přílohy II až V